

Tuần Báo Vô Vi

15 tháng 4 năm 2012

Số 77

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Hướng Tâm
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hàng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Hôm nay Chúa Nhật, Bé có cơ hội gặp nhiều người khác màu da, Bé có ngại không ?
- 2) Kết quả của cuộc họp mặt tại La Réunion ra sao ?
- 3) Có nhiều người nói cơ cấu của Vô Vi không có trật tự là sao ?
- 4) Nhiều người bị bệnh nặng trong nhà thương điện thoại cầu cứu nơi Bé, Bé sẽ giúp cho họ được gì ?
- 5) Ở đời này có rất nhiều người không chấp nhận pháp của Bé đang hành, tại sao ?
- 6) Hôm nay Bé lại phải xa những người con yêu quý của Bé, Bé có buồn không ?
- 7) Một đêm dài Bé không nhắm mắt, Bé có mệt không ?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 5 tháng 9 năm 1993 1) Hỏi : Hôm nay Chúa Nhật, Bé có cơ hội gặp nhiều người khác màu da, Bé có ngại không ? Đáp : Thưa, Bé không bao giờ ngại lúc gặp họ. Tuy khác màu nhưng đồng chung một sự hiểu biết như nhau, qua cuộc bàn bạc rồi cũng sẽ thân thiện không có gì trở ngại cả. Nụ cười Trời ban đều chung vui cả. Ai ai cũng muốn có cơ hội tiến thân thanh nhẹ. Kệ: Chung vui trong quả địa cầu tiến Giải quyết tâm linh giải nỗi phiền Mê muội không còn tâm tự thức Khai thông trí tuệ chẳng buồn phiền.	Ngày 6 tháng 9 năm 1993 2) Hỏi : Kết quả của cuộc họp mặt tại La Réunion ra sao ? Đáp : Thưa, kết quả của cuộc họp mặt rất vui, mọi người đều cảm hứng muốn tiến hóa, nhưng phải đóng góp một kì công thực hành tự thức nhiên hậu mới có kết quả tốt đẹp ở tương lai. Chỉ có bỏ công thiền thì mới thấy được ánh sáng trong nội tâm. Kệ: Thực hành kết quả tự mừng thầm Nhớ Phật tưởng Trời khai mở tâm Phật Pháp rõ ràng không chối cãi Vui hành tận độ đạt siêu âm.
Ngày 7 tháng 9 năm 1993 3) Hỏi : Có nhiều người nói cơ cấu của Vô Vi không có trật tự là sao ? Đáp : Thưa, nhiều người chê cơ cấu của Vô Vi không có trật tự là đúng. Đã nói là Vô Vi thì phải xem khả năng tiến hóa trong trật tự của tâm linh. Đối với người chịu thực hành thì cảm thấy có sự thương yêu và xây dựng. Ngược lại, người chưa thực hành đồng đều thì chỉ biết trách móc và không làm được việc gì. Vô Vi là một cơ cấu phát tâm tự nhiên và hồn nhiên, không có sự sắp đặt từ trên ép xuống như người đời, chỉ đóng góp tùy khả năng đóng góp của hành giả mà thôi. Kệ: Tự nhiên là luật của Trời độ Thức giác bình tâm tự tiến vô Đóng góp một phần trong nội thức Tự tu tự tiến niệm Nam Mô.	Ngày 8 tháng 9 năm 1993 4) Hỏi : Nhiều người bị bệnh nặng trong nhà thương điện thoại cầu cứu nơi Bé, Bé sẽ giúp cho họ được gì? Đáp : Thưa, Bé chỉ cầu xin sự ban chiếu của chư Phật cứu giúp họ tai qua nạn khỏi, tùy theo định luật nhân quả của chính họ, có người được thoát nạn, có người cũng phải bó tay! Kệ: Nhân quả định luật khó đổi thay Tùy duyên tận độ giải đem ngày May ra thoát khỏi tùy duyên phước Cầu nguyện cho người sớm đổi thay.

Ngày 9 tháng 9 năm 1993

5) Hỏi : Ở đời này có rất nhiều người không chấp nhận pháp của Bé đang hành, tại sao ?

Đáp : Thưa, pháp của Bé đang hành không phải như món hàng bán ở chợ, muốn mua là mua còn không thì thôi, nó chẳng riêng cho ai. Những người đã từng đau khổ nhiều kiếp mới bằng lòng lượm lấy mà hành. Nó cũng là dịp may trên đường tiến hóa của phần hồn. Cho nên người nào tự bằng lòng nhận pháp này làm hành trang tiến hóa, thì suốt kiếp một kiếp người tự vượt qua biết bao nhiêu khổ nạn từ tâm lẫn thân, nhiên hậu mới có kết quả tốt đẹp cho phần hồn ở tương lai.

Kệ:

Thực hành chơn pháp chuyển không sai
Từ tí từ li cứ tiến hoài
Phối hợp điện năng cùng vũ trụ
Thanh bình tự đạt chẳng lầm sai.

Ngày 10 tháng 9 năm 1993

6) Hỏi : Hôm nay Bé lại phải xa những người con yêu quý của Bé, Bé có buồn không ?

Đáp : Thưa, bao nhiêu ngày nhớ nhung, nay đã được chung sống vài tuần cũng đủ khóa lấp sự nhớ nhung. Bé phải ra đi để nối lại tình yêu thương ở nơi khác, cứ luân lưu nhắc nhở và chia sẻ mỗi tình thiêng liêng quý báu của Trời ban.

Kệ:

Rút ngắn đường đi được luận bàn
Trần đầy phương tiện vẫn bình an
Nhớ thương tái ngộ tình giao cảm
Hạnh ngộ trần đầy vẫn sáng ban.

Ngày 11 tháng 9 năm 1993

7) Hỏi : Một đêm dài Bé không nhắm mắt, Bé có mệt không ?

Đáp : Thưa, Bé được thanh tịnh trên không trung, cảm thức được óc của con người là vô cùng, trên không vẫn thông thương, dưới biển cũng vậy, trên lục địa cũng tận dụng và khai thác tùy theo nhu cầu. Khả năng của loài người thật sự mạnh mẽ và sáng suốt trong trật tự của nhơn sinh, nếu phần hồn chịu tham thiền tu tiến thì cả thế giới vui biết là bao, sẽ không còn lo âu sự sống chết, nhận luật tiến hóa, chung vui hòa bình.

Kệ:

Chung vui cộng hưởng tâm linh tiến
Giải khổ cùng vui giải nỗi phiền
Tiến hóa điện năng cùng giải quyết
Quân bình lực học sống an yên.

Luận Đạo III

Bạn đạo: Tu chứ không có ở ông bạn đây. Bạn này chỉ ăn, ăn xong rồi tu thôi chứ không chịu làm gì hết cả.

Thầy: Hễ đói là phải đi làm, làm chút chút đủ ăn rồi nó tu nữa, không có mưu mô gạt của ai.

Bạn đạo: Như thế có phải trốn tránh trách nhiệm.

Thầy: Đâu có trốn tránh, nó cũng có trách nhiệm đó chứ. Trách nhiệm tu để xây dựng cho những người còn mờ ám, trách nhiệm còn nặng hơn. Tu không nên thân đâu có dám phổ biến, phải tu cho nên thân mới phổ biến chứ.

Bạn đạo: Nếu mà lãnh trách nhiệm về cao siêu, thiêng liêng. Nó cao siêu quá.

Thầy: Thiêng liêng về phần hồn. Học cái khóa này nó mệt hơn cái khóa của đời. Khóa của đời, anh học may cái áo, may cái quần, anh học đúng khóa rồi thôi, thạo nghề. Còn cái này học hoài không thạo, còn phải học.

Bạn đạo: Thầy nói những phần trách nhiệm như thế là trách nhiệm về phần hồn.

Thầy: Phần thiêng liêng, thiêng liêng.

Bạn đạo: Phần thiêng liêng nó cao siêu quá. Nếu ví dụ như nhìn về cái thực tế hiện tại bây giờ nếu mà chỉ để nhiều thì giờ vào cái chuyện tu đi thì quên cái bốn phần thực tế trong liên đới gia đình nghĩa là cái đời sống thì như thế có phải là thiếu bốn phần không?

Thầy: Không. Khi mà anh ở trong cái thực tế về tu hành thì anh phải có bốn phần nuôi bản thân của anh chứ. Mà trường hợp anh không có như mấy chú này đâu có nghiệp quả nặng, nó không có con cái thì nó làm đủ nó thôi chứ nhưng mà nó vun bồi cái chuyện vĩ đại cho tương lai. Cũng lấy cái thể xác nó, ví cái thể xác nó mà có thể sửa tiến tới tốt độ thì cái thể xác này sẽ có giá trị ghi trong lịch sử và sẽ ảnh hưởng những người khác. Cũng như Đức Thích Ca chẳng hạn, Đức Thích Ca làm việc ích kỷ nhưng mà bây giờ lại hữu ích, thấy chưa? Bây giờ lại hữu ích. (Thầy cười.)

Bạn đạo: Thầy nói chuyện ích kỷ thì quả thật con cũng có cái cảm tưởng sau khi đọc cái quyển sách. Cái đạo có vẻ như là ích kỷ bởi vì chỉ nghĩ cái chuyện thân mình, thoát ly cái thân mình, chớ không nghĩ gì đến cái thực tế cái người xung quanh.

Thầy: Cho nên, người ta, người phạm họ thấy không rõ nói: Trời ơi! Tôi cứ nghĩ đi ra rồi tôi bỏ tất cả mọi sự việc nhưng mà đi ra là tôi làm cho mọi sự việc.

Bạn đạo: Nó có hai cái, hai cái khía cạnh, một cái nó cao siêu quá.

Thầy: Tôi là con người có thể đi ra được thì người khác mà họ gặp sự đau khổ rồi, họ mới nghĩ về con người có thể đi ra được. Cho nên con người ở thế gian họ làm rất nhiều việc mà họ không có được hưởng. Cũng như anh nói về nghĩa vụ, về phận sự thì vô hình anh đi quá lỗ rồi. Quá lỗ chỗ nào? Anh có căn nhà, anh có chiếc xe hơi, anh có hai bữa cơm cho gia đình, sinh hoạt đều rồi, anh có mớ vốn, thấy không? Rồi anh muốn tạo thêm, tạo thêm, tạo thêm cho anh, nhưng mà anh nói tôi vì phục vụ xã hội nhưng mà anh đã ích kỷ rồi. Chết đi sống lại mười kiếp ăn không hết cái vốn của mình nhưng mà quên cứ làm thêm, làm thêm. Như mấy ông ở Việt Nam bây giờ cũng như anh hồi trước ở Việt Nam, của của anh ăn sao cho hết, thấy không? Nếu mà anh biết tu trước năm năm anh cũng không ăn hết của anh, nói anh đừng thêm là gì cũng ăn không hết của mà phải anh tạo thêm nghiệp không? Thấy không? Còn cái tu này nó là giải nghiệp, nó giải nghiệp, nó tu cho phần hồn được xuất ra và nó thanh cái thanh điền của càn khôn vũ trụ để nó bổ hóa cho những người còn thiếu xót tâm linh. Đó, trong lúc tiền của không thể cảm động người nhưng mà tâm linh có thể xoay chuyển cảm động người trong cái cõi vô hình nhưng mà làm việc ở cõi vô hình chứ không phải trốn tránh trách nhiệm mà không làm việc.

Cho nên, người tu ở đây nó làm việc còn nhiều gấp triệu lần người phạm làm việc. Bởi vì nó làm việc trở về đời đời, trở về phần hồn, trở về cảnh đời đời bất diệt thì nó phải làm việc gấp triệu lần hơn. Chớ không phải ngồi đó mà yên đâu, ngồi đó phải học hỏi, phải làm rất nhiều. Mà cái đó không phải là cái hưởng, cái đó kêu bằng hành tiến phải làm, làm mãi mãi. Cũng như ông Trời, bây giờ ông không làm, không có ánh sáng, không có sự hóa hóa sanh sanh của càn khôn vũ trụ.

Cho nên, con người vì tư kỷ, có một chút sáng suốt thôi tưởng mình là sáng suốt mà quên sự sáng suốt

của Bè Trên đã hỗ trợ cho mình. Nếu không có đại tự nhiên làm sao anh có sự sáng suốt đi, đứng, ngồi, nằm đòi hỏi làm việc này tới việc kia, việc nọ. Cũng là con người tại sao mình biết làm cái này mà người kia nó không có thể làm được. Thì sự sáng suốt của mình ở đâu? Cho nên, mỗi căn nguyên phải tự ý thức lấy, rồi mới thấy rõ cái nhiệm vụ của mình rồi con người nó bớt tham lam. Khi mà bớt tham lam thì nó không có vấp phải những sự nguy hiểm ở tương lai.

Cho nên, sự thật là con người tự chôn lấp họ thôi và đem lấy sự tăm tối cho họ thôi. Cho nên, nhiều người cũng nói giúp đời, tôi muốn làm cái gì, tôi phải có trách nhiệm đối với gia đình này kia, kia nọ mà rốt cuộc tôi không làm việc gì nên cho gia đình tôi hết. Tới tuổi lớn rồi mình thấy không làm gì nên cho gia đình tôi. Khi mà ý thức được tu mà thấy được phần hồn rồi, tôi thấy tôi bắt đầu phải làm gì cho gia đình tôi. Bởi vì tôi không cứu vợ tôi được, không cứu con tôi được.

Cho nên ông Thích Ca ông mới bỏ ông đi tu, ông của cải biết bao nhiêu, quyền năng ở trong tay nhưng mà tại sao ông bỏ ông đi tu. Rồi ông tu ông lại trở về, ông thực hiện chữ hiếu đối với vua cha, rồi ông thực hiện cái nghĩa đối với vợ, ông lấy nhân đạo đối với con. Mà trong lúc kia ông có trong tay tại sao ông không làm, ông đi tu với thú dữ không hà. Ông không có tu với người hiền. Ông không kiếm ông minh sư nào. Ông vô trong rừng ông tu với tội thú dữ, một là chết hay là sống. Ông đi trở về quy nguyên thanh tịnh của mọi nơi mọi giới thì con thú nó có sự thanh tịnh của nó nữa. Nếu nó không có sự thanh tịnh nó không có giấc ngủ ngon lành. Vì đó mà Ngài suy tư tất cả đều đồng nhất thể, Ngài dăm tu trong rừng cho cạp ăn, beo giết nhưng mà trong hành động đó lại cảm động được loài thú dữ, thấy chưa?

Cho nên sự thành công của Ngài, người phạm không thấy. Mà trong lúc Ngài đi tu như vậy Thích Ca ai cũng phê bình là bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân mà. Ông Thích Ca là bất hiếu mà vua Cha kêu không về. Có vợ trong lúc ra đi không có nói một tiếng mà. Con đẻ rồi không biết nuôi làm sao. Phải bất hiếu, bất nghĩa, bất nhân không? Nhưng mà sau này Ngài thành công là trọn hiếu, trọn nghĩa, trọn nhân, nó mới lưu lại đời đời chớ. Trong cái không mà có, mà trong cái có mà không Ngài thực hiện cho mọi người thấy. Rồi bây giờ những người kế tiếp tu, mới thấy, té ra ông Thích Ca đã làm rất nhiều việc. Mà nhân loại cứ nói ông là dở, ông

không có làm. Ông có chức quan không lãnh quan, có chức dân không chịu làm dân, phải trốn tránh trách nhiệm không? Nhưng mà Ngài thực hiện trong đại hùng, đại lực, đại từ bi mới ảnh hưởng được chúng sanh. Chứ chúng sanh đâu có đại đi thờ ông Phật, có cái gì hay hơn chứ, mà xét kỹ là một vị anh hùng. Cho nên vị anh hùng tự diệt được cái tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục mới là anh hùng. Còn dung dưỡng tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ố, dục mới là tiểu nhân, thấy chưa? (Thầy cười.) Thấy rõ ràng. Mọi công chuyện đó rồi bây giờ mình xét mình, rồi bây giờ làm sao? Ông Phật là người thế gian mà ông làm được, mình cũng người thế gian tại sao mình không làm? Rồi gây ra sự khổ, rồi buồn, rồi hận, rồi tủi, té ra mình lại bước vào con đường eo hẹp thay vì con đường rộng lớn mình sẵn có.

Ông Thích Ca ông có nhà mà ông không thêm ở, ông cho là eo hẹp. Ông chạy ra ngoài rừng ông ở cho rộng hơn. Thì tư tưởng chúng ta có cơ hội văn minh rồi tại sao chúng ta không khai thông tư tưởng nó càng văn minh hơn nữa, quảng đại hơn nữa, lớn rộng hơn nữa để sửa chữa những sự sai lầm của chúng ta và thực hiện bi, trí, dũng, chỉ có ý niệm thôi mà thực hiện không được.

Cho nên tu để thực hiện bi, trí, dũng. Cái bi, trí, dũng, tại sao những cái tánh xấu, mình hiểu mà bây giờ mình không lấy dao cắt đứt nó đi là mình thực hiện từ bi. Bản tánh trong cơ tạng của mình có tim, gan, tì, phế, thận ở trong này nó làm điều sai quấy tại sao mình không cắt nó đi? Nhưng mà lấy từ bi, lấy tình thương cứu độ, rồi từ từ tu giải nó ra, làm Pháp Luân Thường Chuyển đem sự sáng suốt của Trời đất vô hỗ trợ cho nó nay một chút, mai một chút cho nó tự ý thức thấy sự tham, sân, si, sai lầm của nó, rồi lần lần nó hội tụ sự sáng suốt đó, rồi trí tuệ nó mới đồng nhất được, nó mới khai triển được. Nó khai triển rồi, nó càng thấy càng rõ, càng thấy càng rõ thì cái đạo, nó càng ngày càng đi tới nó mới là dũng. Nó thấy rõ nó đi tới chứ không phải là mờ ám. Nó đi tới trong sáng suốt kêu bằng dũng. Mà đi tới trong ngu muội đựng bể đầu cái đó là không phải dũng cái đó ngu muội, còn đi tới trong sáng suốt mới là dũng. Khi tôi làm điều này cho anh hữu ích thì tôi mới làm. Tôi thấy rõ việc đó tương lai hữu ích cho anh thì tôi làm, thấy không? Mà việc đó vô ích cho người khác thì tôi không làm, đó là tôi phải sáng suốt.

Bạn đạo: Dũng, thầy nói có nghĩa là can đảm.

Thầy: Can đảm nhưng mà phải sáng suốt. Còn can đảm mà cứ đập người ta đầu mình, cái đó vô

ích, thấy không? Cẩn rằng đánh người ta kêu bằng
dững, cái đó không phải, cái đó ngu muội. Còn cái
dững là sáng suốt để nhận định sự việc đời đời
không sai lạc, nó là chân lý, nó là dững tiến, nó sáng
suốt việc đó, nó mới hành. Còn nó thiếu sáng suốt
mà nó cứ kêu người ta hành.

Cho nên, nhiều chú viết sách, viết sách nói lu bù
nhưng mà nó không chịu hành. Rồi bây giờ anh
thực hành rồi lần lần anh sẽ thấy anh nói: Hồi trước
tôi cũng chống vụ đó giờ tôi thấy tôi sáng suốt, thấy
tôi bình tĩnh. Tôi thấy tôi sáng suốt. Tôi nhận định
rõ hơn hồi trước và tôi dám đi tới chỗ đó. Hồi trước
tôi thấy nghe người ta nói chỗ đó có ma, tôi sợ mà
bây giờ tôi sáng suốt rồi tôi dám đi tới chỗ đó. Rồi
người ta hỏi tại sao hồi trước anh sợ mà bây giờ anh
nói anh không sợ? Bởi vì tôi thấy rõ cái nguyên lý,
con người chết thành ma mà nếu tôi chết cũng thành
ma thì tôi với nó cũng là bạn thành ra tôi tới tôi
không sợ nó là tôi nhờ cái sáng suốt đó, thấy

không? Còn hồi trước tôi nghe ma tôi sợ, tôi không
cần, không kịp suy nghĩ con ma là cái gì nhưng mà
tôi chỉ biết sợ ma mà thôi. Tôi thiếu sáng suốt. Đó
mới là thiếu dững đó. Cái dững của người tu nó
khác, còn cái dững đánh võ là nhào tới là đánh tới
thôi nhưng mà chừng nào đánh gãy tay sẽ hay, chứ
không có biết đánh tới, cái dững đó là cái dững liều
mạng. Còn cái dững này là xây dựng và sáng suốt
nó khác nhau, thấy không? (Thầy cười.)

Cho nên càng tu mình thấy con người mình càng
văn minh và mình thấy con người mình được đổi
mới nhẹ nhàng. Việc nhẹ mà mạnh không làm kêu
bằng bất chiến tự nhiên thành.

(còn tiếp)

*(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal
ngày 21/01/1980)*

Hướng Tâm

Kính Thông Báo:

Xin quý bạn đạo hướng tâm cầu nguyện cho bạn đạo Nguyễn thị Ba (Bác Chính gái), sinh năm 1929 (Kỷ Ty)
mất lúc 4:30 a.m. ngày 10 tháng 04 năm 2012 (20 tháng 3 năm Nhâm Thìn) tại Calgary, Alberta, Canada,
hưởng thọ 84 tuổi, được siêu thăng tịnh độ.

Bạn đạo Võ Văn Chính và gia đình xin chân thành cảm ơn quý bạn đạo.
Thiền Đường Linh Tâm Calgary, Canada.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 7 tháng 10 năm 1973

Thân thiên tâm định điểm phân thăng
Hóa cảm điểm thanh chuyển các tầng
Biển cảnh tiền duyên năng tái ngộ
Không không chơn pháp chuyển phân hành

Thấy không nhưng có đành rành
Trí ta thông cảm các ngành khai thông
Tưởng Trời tưởng Phật hóa công
Cảm thông tội trạng tự trồng tự xây
Tiến thăng sửa đổi ngày ngày
Nội tâm ngũ tạng phơi bày chuyển minh
Xác thân nhận lãnh cực hình
Căn duyên tiền định lịch trình phải theo
Bất minh bám giữ than nghèo!
Tu thời sửa đổi chẳng theo trá hình
Chăm lo sửa đổi nội tình
Hành theo pháp lý tự mình sửa sai
Mỗi phần mỗi cảnh mỗi đài
Phân cao phân thấp phân dày phân không
Tùy duyên sáng suốt chuyển phòng
Tiến trong minh cảm của vòng hóa sanh
Đồng chung tự tiến tự hành
Giàu nghèo cũng vậy cũng thanh trực hoàn
Chuyên tâm tiến tới thiên đàng
Nửa chừng bỏ dở ngõ ngang khổ tâm
Muốn thông nên tiến nên tầm
Chớ nên ý lại gây lầm tạo sai.

Luong Sĩ Hằng - Vi Kiên

ĐỊA NGỤC DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Năm Mươi Ba

ĐẠO ĐỊA NGỤC RẮN ĐỘC ĐỎ TÍA CẦN NHOI

Phật Sống Tế Công
Giáng ngày 19 tháng 4 năm Mậu Ngọ (1978)

Thơ

*Sám hối năng tiêu tội nghiệp nhân
Trần ai tẩy tận động nguyên thân
Thiên đường chỉ nạp tu chân khách
Địa ngục chuyên nghinh tác ác nhân.*

Dịch

Sám hối mới mong giải nghiệp thân
Động tâm bụi phỉu sạch tinh thần
Thiên đường chỉ đón người tu đạo
Địa ngục chuyên mời lũ ác nhân.

Tế Phật: Thiên đường chỉ dung nạp người học đạo, tu nhân tích đức, hiền lành chân thật. Địa ngục trái lại chuyên nghinh tiếp kẻ bất nhân ác đức, gian trá lưu manh. Vì hai nơi không giống nhau nên đối tượng tiếp đón cũng khác nhau. Như nơi sông bạc mở rộng cửa để nghinh đón những đồng đạo cùng chung chí hướng, đối với việc đánh bạc nếu như con không cảm thấy hứng thú, tướng quân giữ cửa sẽ ngăn cấm không cho con vượt qua ao Sấm Sét (*Lôi Trì*) một bước. Điều này đủ chứng tỏ nếu như lúc sống con không ham thích đánh bạc, ắt hẳn con sẽ không đi theo ngã đường đấm con bạc ham lao đầu tới. Bữa nay chuẩn bị đạo âm ty. Dương Sinh mau lên đài sen.

Dương Sinh: Xin tuân lệnh. Con đã sẵn sàng, mời ân sư khởi hành.....

Tế Phật: Đã tới. Dương Sinh mau xuống đài sen.

Dương Sinh: Bữa nay mình tới chốn nào đây?

Tế Phật: Con thấy phía trước Ngục Quan đang lo sắp xếp các thuộc hạ để nghinh đón chúng ta, họ là những quan viên của Địa Ngục Rắn Độc Đỏ Tía Cần Nhoi. Mau tới trước làm lễ ra mắt.

Dương Sinh: Vái chào ra mắt Ngục Quan cùng chư vị Tướng Quân.

Ngục Quan: Miễn lễ. Bữa nay phụng mệnh nghinh tiếp nhị vị đạo trưởng tới thăm, kính mời hai vị vào trong ngục tham quan.

Dương Sinh: Cảm tạ hậu ý tiếp đãi của Ngục Quan.... Ôi chao! Rắn lớn bò kín sàn ngục khiến người ta ai nhìn thấy cũng sợ hãi kinh hoàng. Bầy rắn đỏ rắn tía trườn mình bò lúc nha lúc nhúc, con nào con nấy to quá chừng. Đàn rắn nhắm miệng tội hồn nhoi vào rồi chui ra đặng rùn, có nhiều tội hồn thân thể tứ phía bị rắn đục lỗ, máu tươi xối xả tuôn ra, mặt tội hồn không còn chút khí sắc, mê man té lăn ra đất. Tiếng rên la nghe điếc cả tai, chứng kiến cảnh này lục phủ ngũ tạng tê buốt, tay chân bủn rủn. Xin hỏi Ngục Quan những người này đã phạm phải các tội gì?

Ngục Quan: Bản ngục là Ngục Rắn Độc Đỏ Tía Cần Nhoi. Trong ngục toàn rắn độc màu đỏ tía, chúng không nhoi đất mà nhắm tội hồn nhoi miệng, nhoi rốn như vậy là cũng có lý do. Phạm những kẻ tại thế không lo chính đạo chuyên môn nhắm kẻ hở pháp luật luôn lách, tham những hối lộ, tham lam của công, tham của hại người, tâm địa ác độc như rắn rết, chuyên môn gây đau đớn cho người khác, hành động gian manh, gây chia rẽ giữa người này kẻ nọ, khiến họ ấu đả thanh toán nhau, bọn nhắm mắt giết người giấu dao, giấu dùi thừa cơ đâm chém. Hiện nay trần gian ngành kiến trúc đại phát đạt nhiều nhà thầu lãnh xây cất công thự, tư thất v.v... đều bớt công, giảm vật liệu khiến di hại về

sau, hành động này như rắn đào hang vô cùng bất chính. Sau khi chết không những phải chịu hình phạt ở các ngục khác, mà cuối cùng còn bị giải giao tới bản ngục lãnh hình phạt tối hậu.

Dương Sinh: Rắn cắn nhoi thân người, kinh hãi muôn phần, không rõ còn có những tội nào khác phải tới đây chịu hình phạt nữa không?

Ngục Quan: Tôi chỉ kể đại khái, tội trạng còn nhiều, tùy theo trường hợp mà phân xử.

Tể Phạt: Kẻ thích âm mưu dùng sừng trâu nhọn dần dần vì cái nhỏ mà mất cái lớn. Một đời dùng sừng đào khoét liệu rộng được bao nhiêu? Kiếp người lại quá ngắn ngủi, tại sao không sống cho có lương tâm, mà lại đi ỷ tài vợ vét lợi lộc. Nhìn đám tội hồn bị đưa ra pháp trường kia, xiêu xiêu vẹo vẹo, đau đớn ngập tràn chịu đựng cách nào cho

thấu. Trông mong người đời xem xong sách Địa Ngục Du Ký chớ nên dùng sừng trâu nhọn nữa, nếu không sẽ giống kẻ thọc tay vào lỗ bắt trạch, bắt lươn, sẽ có lúc trong lỗ không có trạch có lươn mà có rắn độc. Đó chẳng phải là tự tìm cái chết hay sao? Bữa nay đạo âm ty tới đây thời giờ đã trễ, Dương Sinh mau chuẩn bị trở lại Thánh Hiền Đường.

Dương Sinh: Đa tạ những điều Ngục Quan vừa giảng giải. Thầy trò chúng tôi xin cáo từ.

Ngục Quan: Lệnh cho các Tướng Quân hàng ngũ chỉnh tề đưa tiễn.....

Tể Phạt: Đã tới Thánh Hiền Đường, Dương Sinh xuống đài sen, hồn phách nhập thể xác.

(còn tiếp)

